

UN INCONVENIENT DEL MÉTODE DE GLUCK EN LA LARINGUECTOMIA

NOTA CLÍNICA

pel Dr. RICARD BOTEY

A Espanya entre els oto-rino-laringòlegs, el mètode de Gluck, baix l'anestèsia local es considera una perfecció suprema, de tot punt indiscutible.

Pensava jo també no fa gaire, de semblant manera, fins que l'experiència dels meus últims operats m'ha fet variar un xic d'opinió. Crec avui que el mètode de Gluck, encara que excel·lent, deu modificar-se en un punt, en benefici del resultat pràctic de l'operació.

Gluck, com tothom sap, talla dos penjolls cutanis, suprimeix els múscles infra-hioidis, separa els constrictors, obre la farinx; desprèn de dalt a baix la larinx, uneix la tràquea a la pell, fica la sonda naso-esofàgica i sutura la ferida.

Si bé és cert que amb el mètode de Gluck s'evita la penetració de sang en el conducte aeri, i per tant la terrible pulmonia; si no es pot negar que, amb el Gluck, no hi han mai mortificacions d'anells traqueals; si no cap dubte que el drenatge lateral és molt aventatjós, i és evident que l'ampla obertura traqueal permet la respiració sense cànula. En canvi, no estic conforme que les relacions i els punts de referència es trobin simplificades amb l'ablació dels múscles infra-hioidis, la qual, segons Gluck, facilita la recerca dels ganglis, l'anestèsia dels nervis laringis superiors i les lligadures vasculars.

Per mi, els nervis i les artèries laríngees superiors s'anestésien i lliguen amb igual facilitat, apartant la pell amb els mus-

cles infra-hioidis, com suprimint-los, no sent-ne per això més dificultosa l'extirpació dels ganglis. Tant és així, que estic com aquell que diu, tip de treure aquests ganglis, abans de l'ablació dels dits muscles infra-hioidis.

Per altra part, la falta de capa muscular no favoreix tant com es diu i es creu, l'adaptació de la pell a la paret davantera de la farinx, evitant els espais retentius de productes sèptics. Queda un buit que deixà la larinx absent i que omplen en part els muscles anomenats, els quals, en lloc de conduir la infecció de la boca al canó de la freixura, com es sosté, serveixen, pel contrari, de barrera. Si als penjolls cutanis, no hagués afegit Gluck son famós drenatge lateral, estic ben segur que la infecció descendent seria tan freqüent com conservant tots els muscles infra-hioidis.

Aquests penjolls purament cutanis, prims, mal nodrits i pitjor protegits, es mortifiquen sovint amb el Gluck, donant lloc a la fistula faríngia.

Aquestes fistules, bastant freqüents per tot arreu; a Barcelona, a Madrid i a Berlin mateix, per més que no se'n parli i que quasi tothom les amagui o les negui, poden evitar-se fent el següent:

1.ª Aixecant la incisió travessera superior, un bon centímetre, per demunt de l'hioides, en el centre; caient així la ferida per sobre de la farinx, i per tant trobant-se constantment sense comunicació directa amb aquesta cavitat.

2.ª Comprenent amb la pell, en disecar els penjolls, els *muscles estern i omo-hioidis*, que es desprenen des de la línia mitja, dels *tiro-hioidis* i *esterno-tiroidis*, fixats a la larinx, i que són després extirpats.

Per a aquest acte, ma tècnica consisteix en descobrir amb la incisió superior, el hioides i les insercions dels muscles infra-hioidis, per a seccionar dits muscles al nivell de sa inserció hioidea, baix la sonda de Kocher. Feta la incisió inferior, tallar del mateix mode dits muscles, el més baix possible, acabant per la incisió mitja i la dissecció dels penjolls de la manera indicada.

Aquests penjolls, cutanis en sa meitat externa i cutanimusculars prop la línia mitja, deixen tan descobert el canal carotídi com els cutanis purs de Gluck. Dits penjolls cutanimusculars tenen més vitalitat, i com la pell del centre de la incisió superior i la porció més alta de la mitja són amb el

Gluck, els setis habituals de l'esfacel que condueix a la fístula alimentícia, deixant sota la pell un poc de muscle que interrompi la comunicació propera amb la cavitat faríngia, la obertura que pot formar-se, cas de què es formi, acaba per cloure's aviat.

3.ª A més de les consabudes sutures de la mucosa faríngia i de la del muscle constrictor en el Gluck, uneixo l'extrem superior dels muscles esterno i omo-hioidis al teixits adherits al hioides; i els esterno-hioidis entre ells en la línia mitja, suturant, finalment, els extrems inferiors d'aquests muscles al centre del llavi superior de la incisió inferior, quedant d'aquest mode completament fixats dits muscles, a la vegada que protegida la paret devantera de la farinx, pel constrictor inferior, els dos muscles anomenats i la pell.

Excuso dir-vos que quan el mal ha traspassat les parets de la larinx per invadir dits muscles, els supprimeixo a tall de Gluck, com vaig haver-ho de fer, no fa gaire amb un malalt de Tortosa.

En nostra terra, s'ha seguit fidelment el mètode de Gluck, no parant prou atenció en l'inconvenient de què m'ocupo, que es l'únic punt flac de l'excel·lent mètode del cirurgià de Berlin.

Sent així, penso que ben poc ha de costar l'operar del mode que aconsello, a fi d'evitar dites fistules.

Discussió: Dr. Vila Abadal

Crec que la fistula faríngia és el punt negre de la laringuectomia, puix amb gran facilitat venen esfacels de mucosa faríngia i constrictor. Degut a la dificultat de drenatge d'aquesta regió i a la facilitat d'infecció per productes salivals que cauen de la farinx en operar unit a la dificultat d'irrigació i a l'espai mort que queda entre pell i farinx.

El Dr. Botey ha lograt el positiu fet d'augmentar la vitalitat de la pell i és una bona modificació del sistema de Gluck que la pràctica ha de dir-nos.

Rectificació: Dr. Ricart Botey.

El constrictor faringi es mortifica perquè és molt prim

a penes té vasos, per tant sense infecció procedent de la farinx.

El drenatge fet amb cura i profundament, no és difícil. Es necessari ajudar-lo amb la compressió bastant enèrgica dels teixits davant del coll i per sobre de la cànula.

En quan a la mortificació dels muscles, en Sabileran i en Perier que conserven tots els muscles infra-hioidis no tenen maió quas i mai fistules faríngies. Els operats són minats per la bronco-pneumònia, però els que sobreviuen, encar que curin per segona intenció, no presenten aquestes fistules.